

dem flygtigt, er jeg tilbøielig til at tro, at mange ærede Medlemmer ville mene, at det er ikke Andet end, hvad der følger af sig selv, at det er Noget, der maa have været let at formulere; men jeg kan forsikre ærede Medlemmer, at det er ikke saa. Jeg vil ikke dermed sige, at det i og for sig ikke er Noget, der i en vis Forstand følger af sig selv, men for mig er det væsentligt, at jeg ikke selv har noget stærkt Ansvar for, hvad der netop er medtaget eller ikke medtaget; det er mig meget vigtigt, at vi her i det Væsentlige have kunnet slutte os til de Resultater, som ere fremgaaede af en omhyggelig Bearbejdelse af Sagen i den Kommission, som i en længere Arrække har behandlet Spørgsmaalet, som altsaa har kunnet være opmærksom paa de Skjer, hvorpaa man ellers kunde være strandet, og som ved en Sammenligning med lignende Love og beslagtede Materier har vundet en instinktmæssig Fornemmelse af, hvad man skulde tage med, og hvad man skulde lade ligge. Ved Siden deraf ere væsentlige Punkter af Regjeringsforslaget forelaaede bibeholdt, idet de ere knyttede til de nye Forslag, omend tilbøielig i en anden Form, hvorved der er givet Regjeringen en større Anordningsmyndighed end den, som laa i Forslaget. Dette ville ærede Herrer s. Gr. finde at være Tilfældet med andet Stykke i det samlede Vædringsforslags § 17; naar det nemlig der hedder: „Det bestemmes ved kongelig Anordning, hvorvidt og i hvilken Udstrækning ethvert Skib skal være forsynet med Pumper, Baade, Rednings- og Slutningsredskaber, Instrumenter, Kompasser og Søuhre, Lanterner og Signalapparater med dertil hørende Bekendtgørelser og Veiledninger, Alt henført til Skibets Art og Størrelse samt Reisen, hvortil det benyttes“, saa sies det strax, at der deri er givet en meget rummelig Bemyndigelse, der træder isætedes for de mere detaillerede Bestemmelser, som fandtes i Udsættets § 18. Vi have troet, at den stærke Udvilling, som i slige Forhold finder Sted, saa let kunde medføre Ustueligheden af Forandringer, at det var meget vanskeligt for Lovgivningsmagten at give bestemte og faste Regler, og at Ordningen af Detaillerne derfor burde henvises til den kongelige Anordningsmyndighed. Kun paa eet Punkt have vi ment, at det ikke ret vel gik an, jeg havde nær sagt, at forlange af den kongelige Regjering, at den skulde komme nærmere ind paa en Ordning af Detaillerne. Det er det ene Punkt, nemlig libra a, hvor man ogsaa er kommen ind paa selve Bygningsreglerne. Om man nogenstunde kommer saavidt, at, ligesom man s. Gr. giver Regler for Sufes Bygning i Kjøbstæderne, man saaledes ogsaa tør indlade sig paa at give Love for Maaden, hvorpaa Skibe skulle bygges, skal jeg lade være usagt, men det tror jeg i ethvert Fald maa være Fremtiden forbeholdt. Ligeledes vil det

findes, at Regjeringsudsættets § 23, jeg tør vel sige i det Væsentlige er forelaaet bibeholdt. Det, der nemlig efter Forslaget vil komme til at udgaa, er kun de Ord i anden Linie „samt Varer, som ere udsatte for Selvødelæggelse“. Det er nok, efter hvad der er mig forklaret, en Kategori, som kan strække sig meget vidt, og som det derfor vilde være betænkligt at henstille saa ubestemt, at det blev overladt til nærmere Fastsættelse ved Anordning, hvad der i saa Henseende skulde gaa ind derunder. Det vil nemlig erindres, at efter Udvalgets Forslag i § 21, 2det Stykke fastsættes det ved kongelig Anordning, hvilke Straffe der kan henregnes under Paragrafens Bestemmelser, og hvilke Forsigtighedsregler der skal iagttages med Hensyn til saadanne Stoffers Indladning og Transport. Jeg tør maasse ved denne Leilighed indskyde den Bemærkning, at ligesom det er Tilfældet ved dette Punkt, saaledes er der naturligvis mange andre Punkter, hvor jeg ikke tør have nogen bestemt personlig Mening. Der er tekniske, der er nautiske Spørgsmaal, som det vilde være urimeligt, om jeg vilde udtale nogen Mening om. Det Høieste, jeg kan sige, er, at paa dette eller hint Punkt har denne eller hin Meddelelse været givet i Udvalget, og den har jeg idetmindste maattet holde mig til. Foraaavidt altsaa ærede Medlemmer med Hensyn til Forhold af denne Art maatte ønske nærmere Oplysning og Forklaring, saa er jeg overbevist om, at de tekniske kyndige Medlemmer af Udvalget ville optage saadanne Spørgsmaal til Forklaring. Det er Noget, jeg naturligvis ikke kan indlade mig paa. Jeg gaar nu over til de Paragrafer, der efter Udvalgets Forslag skulle bortfalde, nemlig det oprindelige Udsættets §§ 20, 21 og 22. Ved nogle af disse, navnlig ved § 20, tilstaar jeg, at jeg for mit Vedkommende ganske særlig har ladet mig bestemme ved de Udtalelser, som findes i den norske Kommissions Betænkning, i Forbindelse med de Oplysninger, der findes i den svenske Kommissions Betænkning. § 20 indeholder jo de Regler, man har forsøgt at give med Hensyn til Kornladninger. Jeg tror, som alt antydet, at det gælder her som ved flere af disse Paragrafer, at man neppe endnu har tilstrækkelig Erfaring særlig med Hensyn til danske Skibe, at man ikke er kommen saa vidt, at man her kan opstille Regler uden at udsætte sig for enten at sige for Meget eller for Lidt. Hvad nu særlig Kornladninger angaar, vil jeg bemærke, at paa en vis Maade gaar Forslaget i § 20 videre, end efter den engelske Lov, idet denne i den 22de Sektion ganske vist har Regler om Ladninger, hvoraf mere end en Tredeiel bestaar af noget Slags Sæd, Korn, Ris, Paddy, Balgrugter, Frø, Nødder eller Nøddeskærner, at de ikke maa søres i noget britisk Skib uden i Sække eller Tønder, eller saaledes at Ladningen fikkes imod at forskyde sig ved Mellemslag af Bord eller ved Stodder, men